

Vágó,
h Gy. s
at nines
ország-
abban
lynön-
vezetes
Terézia
mér. A
ároztot-
mutat,
érintésé-
a » Kis
mitasz.
mégis
on Ma-
an nem
k télen
án sor-
ermek-
örado-
ánykái
gyani-
n tudó-
s az a
Vison-
köz, de
lönben,
sen ad-
level-
Álmok
zoknak
mél. A
lkozva,
ek. Ird
nom a
lor. A
kat. —

a ada-
db. es.
Pintér

s ada-

iesi.

m-épület.
n.

CSATA ELŐTT. (Lásd a 299. lapon.)

XXXVIII. kötet, 19. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. május 11-én

LŐRINCZ BÁCSI VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Azt Rudi nem igen tudta megfejtteni, de az meg boszantotta, hogy Gyula nevet és nem kíváncsi olyan nagyon. Kis vártatva ismét megszólalt:

— No jó, persze hogy ágyu nem igen lehet... de most már tudom... csillagvizsgáló van ott.

— Igen? No, az meglehet... ámbár azt sem igen hiszem.

— Ejnye de kiállhatatlan vagy! Nem hiszed! Azt könnyű mondani. De azt mondd hát meg, hogy mi van ott?

— Már mondtam, hogy nem tudom, Lőrincz bácsi nem is akarja, hogy tudjuk, hát minek törjem rajta a fejemet?

— Én pedig most már tudom... csak azért is tudom... éppen most jutott eszembe.

— Halljuk, mit süttöttél ki?

— Csakhogy nem mondom ám meg. Találd ki magad.

Gyula egészen nyugodtan vonogatta a vállát és jóízűen harapott bele egy leves körtébe. Rudi persze nem bírta sokáig megállani, hogy el ne dicsekedjék nagy-szerű gondolatával.

— Bizonyos... fogadni mernék rá... a bácsi madarakat tart ott fent. Mikor jöttünk, láttam, hogy galambok röpültek oda.

— Tudod mit, Rudi? Akár galamb van ott, akár ágyu vagy csillagvizsgáló, ahhoz nekünk semmi közünk. Ha te ezt fürkészni fogod, bizonyos, hogy a bácsi megharagszik. Ez itt az ő háza, azt teszi, ami neki tetszik, mi pedig vendégek va-

gyunk, hát nem szabad egyebet tennünk, mint amit megenged.

— Oh oh, de szörnyen nagyra van az a kedves bácsi!

— Nem mondom, hogy nagyra, de mi bizonyosan nem leszünk nagyra vele, ha egyszerre csak összeköti a holminkat és haza küldenek.

— Bánom is én!

Bánta volna biz ezt Rudi nagyon, nem csak a csufságért, hanem azért is, hogy feljutva a fővárosba, innen haza küldjék anélkül, hogy látta volna azt a sok szépet, amit itt látni lehet. De mert okosabbat nem tudott mondani, hát rámondta, hogy azt sem bálná. Csakhogy Gyula nem hitte el neki s megint csak arra gondolt, ami már sokszor javára vált.

— Képzeld el, Rudi, mit mondana kedves jó atyánk, ha itt volna? Tudod, nem szerette, ha bele avatkoztunk olyan dologba, melyhez nem volt semmi közünk. Már pedig ahhoz csakugyan semmi közünk, hogy Lőrincz bácsi mit csinál. Hagyjuk ezt, akkor nem lesz semmi bajunk.

— Te könnyen beszélsz, mikor nem vagy rá kíváncsi.

Az igazat megvallva, biz az nem ugy volt. Mert Gyula is kíváncsi volt. De legyőzte kíváncsiságát, mert belátta, hogy roszt vezetne, ha illetlen fürkésztéssel kellemetlenséget okozna azoknak, akik szívesen látják házuknál. Épp ezért akarta Rudit is elterelni ettől.

— Lesz itt a házban egyéb is elég érdekes. Nekem itt nagyon tetszik minden.

— Hiszen szép... szép... nem mondom...

— És Dorina olyan kedves!

Már ebben Rudi megint nem volt olyan nagyon kész a dicsérettel.

— No, az majd megvállik, mondá. Még nem lehetünk olyan nagyon bizonyosak felőle. Az imént is, mikor a bácsival beszéltem, hogy nevetett rajtam!

De éppen ekkor lépett be Dorina és amint olyan nyájasan, igazi rokoni szivességgel csevegett velök, Rudi maga is kételkedni kezdett, igaz a van-e.

— Tudjátok fiuk, mondá Dorina, a bácsi azt mondta, hogy csak akkor beszéljétek, ha kérdez. Mert neki mindig van min elgondolkoznia; nem szereti, ha kizavarják a fejéből, ha éppen gondolkodik. De velem... az más! Velem csevegnetek köll mindenről. Most hát legelőször is beszéljétek el, hogy van otthon a kedves mamátok, mit csinálnak a kis leányok.

Erre aztán jóízűen elcsevegtek. Gyula beszélt a mamáról és mindenféle komoly házi dolgokról, míg Rudi a kis lányokról tudott sokat, s elmondta még azt is, hogy éppen a legutóbbi napokban milyen szép mesét olvasott és magyarázott meg nekik a hatalmas varázslóról. Ugy belemerült, hogy elmesélte Dorinának is azt a sok csoda-dolgot, amit az a mesebeli varázsló véghez vitt, amint varázs-vesszejével őzikévé változtatta a kis leányt, felült a hét fejű sárkányra és fölrepült a holdba.

— Jaj, az nagyon szép lehet! szolt Dorina nevetve. De tudod, Rudi, itt nálunk jobb ha nem beszélsz ilyenekről. Atyám nem szereti az ilyen meséket.

— Miért nem?

— Azt mondja, nem jó, ha gyerekek sokat olvasnak effélet. No, itt különben

lesz is elég egyéb szórakozástok. Holnap majd elmegyünk a muzeumba. Majd látok ott elég mesés dolgot, amely mégis valóság.

Ez a kilátás mindjárt másra terelte az eszöket. Azt szerették volna legjobban, ha most mindjárt indulhatnak.

— Már nem lehet, csak délelőtt van nyitva. Most kimehettek a kertbe, néztek körül egy kissé. Nekem most néhány levelet köll megírnom.

— Holnap mi is irunk mamának, szolt Gyula.

Ezzel kimentek a kertbe. Igen szép rendben tartott kert volt, gondosan ápolt pázsittal, virágokkal, kanyargó, tiszta utakkal. Lombos facsoportok váltakoztak sűrű bokrokkal, a ház mögött pedig gyümölcsfák is voltak.

— Nézd, ezen már érett alma van, szolt Rudi. És könnyü is fölmászni.

— Mi jut eszedbe? Talán bizony meg akarnád dézsmálni az almát?

— No bizony! Hiszen arra való. Van a fán elég.

Ebben a pillanatban valahonnan a magasból hallatszott:

— A gyümölcsöt nem szabad bántani, fára nem szabad mászni!

Meglepetve néztek körül és csakhamar látták, ki és honnan szolt. A háznak erre néző oldalán egy kis erkély volt, azon állt Lőrincz bácsi, a kezében hosszú, vékony pálczával hadonászva. És még tovább is szolt:

— A gyepet nem szabad taposni, arra való az ut, hogy ott sétáljatok.

Megsuhogtatta feléjük a pálczát, aztán bement az erkélyről a szobába, a fiuk

pedig sietve ugrottak vissza az utra. De itt Rudi nagyon elkomolyodott és halkán sugva mondá:

— Most már tudom... oh, most már bizonyosan tudom!

— Mit tudsz már megint?

— Hiszen látthatad magad is. Nem volt ugyan rajta a hegyes süveg, meg a csillagos palást, de ott tartotta kezében a pálczát. Te is láttad, ugy-e?

— Hogy ne láttam volna? Hát aztán mi van ebben valami különös?

— Az már csak világos! Honnan tudta volna, hogy a fára akarok mászni? Az a pálcza... az a varázs-vessző... és ő maga nem más, mint varázsló mester s ott fent van a barlangja.

De már erre Gyula meg nem állhatta a kaczagást.

— Bolond vagy találgatásoddal, Rudi.

— Jól van jól, csak neved! Látom én amit látok — tudom is, amit tudok. Most már azt is értem, miért nem szereti, ha itt a házban holmi varázsló mesterekről beszélnek.

— Ugyan hallgass már ezzel a bolondsággal. A kicsikéknek beszélhetsz ilyen meséket, de annyit már csak tudhatsz, hogy az efféle mind csak mese.

— Mese, amikor mese; de ez itt nem mese. Te is hiszed, de nem mered mondani, mert félsz. De én nem félek, hát ki is mondom.

— Ne fecsegj már ilyet! Ha mondom, hogy az hiábavaló mese!

— Jól van jól! Majd másképp beszélsz, ha egyszer látod, hogy valaki belép

ide mint közönséges ember és hirtelen majommá vagy pulykává változik.

— No, akkor te csak vigyázz, mert én már előre tudom, hogy te mivé fogsz átváltozni, szólt Gyula nagyot kaczagva.

— Ugyan mivé?

— Hát... hát... egy igen türelmes négy lábuvá.

És Gyula jókedvűen a füleihez emelte kiterjesztett tenyereit, úgy hogy Rudi nagyon világosan megértette. De ez uttal nem haragudott meg, inkább büszke megvetéssel felelé:

— Majd megemlegeted még, amit mondtam és meg fogod vallani, hogy én találtam el az igazat.

— De már azt soha sem fogom megvallani, mert bolondság, hát nem lehet.

— De igen is lehet.

— De igen is nem lehet.

— És én azt mondom, hogy lehet.

— Én meg azt mondom, hogy nem lehet.

Erre aztán az egyik tizszer is újra mondta, hogy »lehet, lehet«, a másik meg hogy »nem lehet, nem lehet«, Gyula nevetve, Rudi heveskedve. Egyszerre azonban elhallgattak, mert a magasból megint közbe szólt Lőrincz bácsi rettenetes hangja:

— Ne pöröljetekek itt az ablakom alatt! Mondtam már, hogy nem szabad lármázni.

Gyula megszeppenve osont el, Rudi pedig egy bokor mögé bujt, aztán tovább törte fejét azon, amit az imént elgondolt. Mert ha ő egyszer valamit elgondolt, azt nem egy könnyen eresztette ki a fejéből; arra pedig már éppen semmit sem hajtott,

hoggy Gyula nevette. Sőt annál makacsab-
bul hitte a magáét. No bizony! Már ugyan
miért is lenne inkább Gyulának igaza?

Amint befordult a házba, a torná-
czon találkozott Dorinával. Mindjárt
eszébe jutott valami. Ez a Dorina olyan
nyájas, őszinte... hátha vele boldogulna?
Nem árthat ha megpróbálja. Meg is
próbálta.

— Dorina... szeretnék kérdezni
valamit...

— Csak rajta, Rudi. Ha tudok rá
felelni, szívesen teszem.

— Oh, bizonyosan tudsz... csak attól
félek, hogy megharagszol.

— Dehogy haragszom! Nem szok-
tam én egykönnyen megharagudni.

— De még... az is kellene, hogy

SZEMBERKÖTŐSDI. (Lásd a 300. lapon.)

amit kérdezek, arról ne szólj a bá-
csinak.

— Ha nem szükséges tudnia, nem
mondom meg neki. Nem kíváncsi ő a mi
beszélgetéseinkre.

— És igazán őszintén felelsz ugy-e,
arra, amit kérdezek?

— Természetesen. Hát csak mondd
már, mi az a nagy kérdés?

— Hát... ugy-e... Lőrincz bácsi
varázsló mester?

Alig hogy ezt kimondta, majd fölsi-
koltott ijedtében. Mert ott állt előtte
maga Lőrincz bácsi, aki okvetlenül min-
dent hallott. Ugy ott termett, mintha a
földből ugrott volna ki... Rudi legalább
nem látta, mikor és honnan jött elő. Elég
az, hogy ott termett, még pedig éppen a

legroszabb döbeni, mikor meghallotta a Rudi kérdését. És ez a kérdés, ugy látszik, semmikép sem volt inyére, mert kegyetlenül mord hangon rivalt rá Rudira:

— Hallod-e ficzkó, ha még egyszer efféle kérdésen kaplak rajta...

Dorina könyörgő és engesztelő pillantást vetett atyjára, ki hirtelen abba hagyta a beszédet, míg Rudi azt várta, hogy a bácsi azt fogja mondani: ha még egyszer ilyet kérdez, békává változtatja.

De Lőrincz bácsi nem mondott semmi effélét. Hirtelen fölkaczagott és hatalmasat ütve a Rudi vállára, így szólt:

— Ugy látom, kíváncsi kotnyeles legényke vagy. Ezt nem szeretem, az ilyet nem tűröm a házamban, erről tehát szokjál le.

Rudi örült, hogy ilyen könnyen szabadult. De amit hallott, az csak megerősítette a hitében. Nem szabad kérdegetni, kíváncsinak lenni... Amit az imént kérdezett, arra sem Dorina, sem Lőrincz bácsi nem mondták, hogy nem úgy van. Tehát most már bizonyos, hogy úgy van.

Gyula, semmit sem gyanítva az itt történetekről, éppen nagyon vidáman szaladt be a kertből.

— Körül jártam a kertet. Jaj de szép! kiáltá még az ajtóból.

— Örvendek, ha tetszik neked, szólt Lőrincz bácsi, de jobb szeretném, ha nem kiabálnál. És hol jártál mindenütt?

— Most éppen ott azon a nagy tisztáson voltam. De csak jóllehetne ott labdázni!

— Micsoda? Labdázni! Hallod, Dorina? Ugy-e mondtam? Most már lab-

dázni akarnak, hogy össze tapossák a virág-ágyakat, bokrokat.

— Bocsánat bácsi, csak úgy gondoltam... de ha nem szabad...

— Ne mentegetőzzél! Nem szeretem a mentegetőzést.

Gyula kissé bámulva, de nyugodtan és illedelmesen, bár egészen határozott hangon felelél:

— Nem mentegetőzöm, bácsi. Kedves atyám mindig azt mondta, hogy ha valamiben hibáztam, valljam meg, de ne keressek mentséget. De most nem hibáztam, nincs is szükségem mentegetőzésre.

Erre aztán Lőrincz bácsi nézett rá kissé meglepetve. Össze ránczolta a homlokát, de nem szólt semmit, hanem elfordult és odább ment.

— Haragszik a bácsi, Dorina? kérde Gyula. Én igazán nem vétettem semmit. Nem labdáztam, csak gondoltam rá, hogy jó volna; azzal pedig nem bántok senkit.

— Sebaj, Gyula! Atyám nem haragszik, ne aggódjál. Majd ha jobban megismerkedtek, bizonyos vagyok benne, hogy megszeretitek egymást.

— Oh, azt nagyon óhajtom, mondá Gyula őszintén.

Rudi nem szólt semmit. De nem is hitte azt, amit Gyula mondott.

(Folytása következik.)

Találós mesék.

Hol kezdődik a teremtés, hol végződik az élet?

*

Miben hasonlít az almafa a könyvhöz?

CSATA ELŐTT.

(Képpel a czimlapon).

SZEGÉNY kis cziczuska semmikép sem tudta elképzelni, mit vétett ő annak a hatalmas két vitéznek: Eleknek és Jenőnek, hogy minduntalan büntetik. Hol a fülét, hol a farkát csipdesik, és ha nagyot nyávográ, kárörömmel nevetnek kis gazdasszonya Irénke felé, aki bizonyosan sietve jön kedvence segítségére, haragszik is nagyon. Mert neki talán még inkább fáj, ha az ő kis állatkáját bántják, mint magának a cziczuskának. De hiszen éppen ezért tették azok a garabonczás fiuk.

Ők azt mondták, hogy csak a kölcsönt fizetik vissza. Mért dugta el Irénke az ő labdájokat? Mért varrta össze a zseböket? Persze Irénke azt mondta, hogy nem ő kezdte, csak megtorolta, mert a fiuk bajuszt pingáltak a bábujának. De már akárhogy kezdődött, a cziczuska adta meg a háboru árát. Most már Elek és Jenő elhatározták, hogy a hol csak utjokba akad a cziczuska, mindig megcsipkedik. Könnyen nem teheték, mert Irénke ugyancsak vigyázott a kedves kis jószágra. De most, amint a lépcsőn lefelé ment, aggódva látta, hogy a két fiu valami veszedelmes szándékkal jön éppen szembe.

— Nagyon jó, élénkbe kerültetek! szölt Elek. Már rég nem hallottuk kedves macskád gyönyörű énekét. Most kissé megénekeltetjük.

— MenjeteK dolgotokra! felelé Irénke aggódva. Nem engedem, hogy szegény kis cziczát kinozzátok.

— Már pedig annak meg köll lenni, mert mi elhatároztuk. Szaporán, tartsd ide a fülét vagy a farkát... hadd énekeljen!

— Abból semmi sem lesz. MenjeteK az utunkból!

Irénke igyekezett bátornak látszani, pedig ugyancsak szepegett, éppen mint ölében a kis czicza, mely félve nézett ellenségeire. De ezek csak még inkább kedvö-

ket találták benne, mikor látták, hogy Irénke és cziczája szepegnek.

— Nem teszed szép szerivel? szölt Elek. Annál rosZabb. Mert így most már vitézi hirünkben esnék csorba, hogy egy ilyen inczi-finczi leány előtt mi ketten meghátráljunk. Előre Jenő! Vegyük el tőle a macskát!

Az első pillanatban Irénke futásra gondolt. De az hasztalan, utól érik. Aztán hirtelen mást gondolt. Megállt nagy bátorsággal és a cziczát két kézre fogva tartotta fenn.

— Nem bánom, hát megkapjátok a cziczát. Csakhogy nem úgy, amint gondoltátok. Van neki nemcsak füle-farka, hanem pompás karmocskája is. Aki felém jön, annak az arczába dobom s majd lesz egy kis nyoma az orrotokon. Rajta no!

De a két támadó vitéz nem sietett. sőt kettőt-hármat hátrafelé is lépett. Mert más az, vitézkedni olyannal, aki fél, és megint más ott támadni, ahol baj is lehet. Az orrát pedig Elek is, Jenő is nagyon szerette. Irénke hamar észre vette a változást és most már ő kerekedett fölül.

— Nos, kezdjük a csatát? Egy... kettő... ki akarja a cziczát?

És úgy tett, mintha már dobna Elek felé. Csakhogy Elek ugyancsak gyorsan ellábolt öccsével együtt. Csak az ajtóban álltak meg.

— Ne izélj már, Irénke... hiszen csak tréfáltunk.

— Dehogy tréfáltatok! Sokszor bántottátok a cziczuskát, hogy engem bosszantsatok.

— Jól van no... hát nem tesszük többé. Kössünk békét. Legyen békessége a cziczának is.

Irénke nagylelkűen bele egyezett s a cziczuska sem ellenezte, mert neki is haszna volt belőle. Ugy hallottam, hogy azóta még mindig áll a békesség.

SZEMBEKÖTŐSDI.

(Képpel a 297. lapon.)

HIVHATTÁK Mariskát akármeddig, nem ment ő többé ki a mezőre szembe-kötősdit játszani. Pedig ez volt a legkedvesebb mulat-sága, csak úgy mint Daniká-nak és Gizikének, akit hívogatták. Azaz most már nem is hívogattak, mert meggyő-ződtek, hogy úgy is mind hiába.

A minap még nem volt hiába. Akkor alig hogy Danika bekiáltott a kapun, már kint termett Mariska és versenyt futva szaladtak ki a mezőre, hogy majd ott határozzák el, mit fognak játszani. Persze hogy szembe-kötősdit lett belőle.

Sorsot húztak és először Danikára került a sor. Ügyes és fortélyos fiu volt, hamar megfogta Gizikét s ekkor aztán Gizikének kötötték be a szemét. Már az kissé tovább tartott, amíg Gizike szabadulhatott a vakságtól. Talán nem is szabadult volna estig sem, ha Mariska meg nem sajnálja és jóformán szándékosan meg nem hagyja fogni magát.

— Most már rajta a sor! szólt Gizike diadalmasan.

Mariska jól tudta, hogy az a dolog rendje, hát engedte is bekötni a szemét, mialatt Danika így szólt:

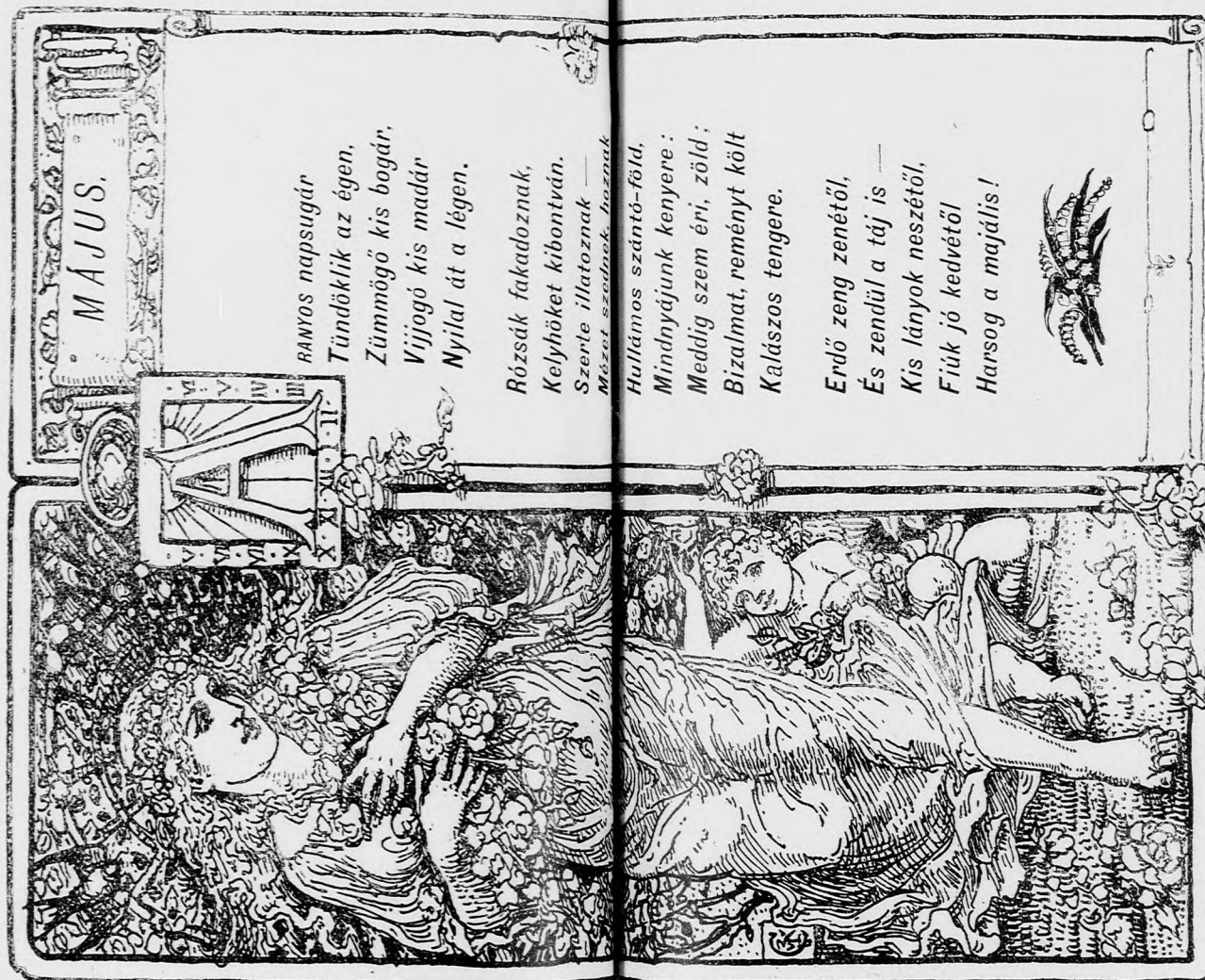
— No, te ugyan soha sem fogsz meg minket.

— Majd megvállik. Csak becsületesen folytassuk a játékot.

De éppen ezt nem akarta Danika. Hirtelen oda sugott Gizikének:

— Kifogunk rajta. Amarra csaljuk az árok felé... mi majd átugrunk.

Ezt Gizike is nagyon jó tréfának találta. Kerülgették, csalogatták a bekötött szemű Mariskát, aki hiába kap-

MÁJUS.

RANVOS napsugár

Tündöklék az égen,

Zümmögő kis bogár,

Vijjogó kis madár

Nyílal át a légen.

Rózsák fakadoznak,

Kelyhökét kibontván.

Szerle illatoznak —

Mézest szednek, hoznak

Hullámos szántó-föld,

Mindnyájunk kenyere:

Meddig szem éri, zöld;

Bizalmat, reményt költ

Kaldzsos tengersé.

Erdő zeng zenétől,

És zendül a táj is —

Kis lányok nesztől,

Fiúk jó kedvétől

Harsog a majális!

Egyszerre csak azt hallja, hogy egészen közel előtte nagyot nevet Danika, aztán nagyot ugrik.

— De most megfoglak! kiáltá Mariska.

köll. Csak röptült le tovább, mignem nagyot zuhanva, elterült a vizes árokban. Holtra ijedt, mert hamarjában nem is tudta, mi történt vele. Az árokban szerencsére nem sok víz volt. De a kezét, lábát, homlokát ugyancsak oda ütötte a parthoz, egész ruhája csupa mocsok lett. Reszketve állt föl s letépte szeméről a kendőt. Ekkor látta, hova csalták.

Danika és Gizike nevetve álltak fent a parton. De nem nevettek aztán, mikor Mariska sántikálva, kék folttal a homlokán, besározott ruhával kapaszkodott ki és komoly nehezteléssel mondá:

— Ez csunyaság volt, ez nem becsületes játék.

S megindult, meg sem állt hazáig, nem is szólt többet.

Danika és Gizike meglehetősen zavartan néztek utána. Mit tegyenek? Utána menjenek és megkérléjék? Mert igaza van, az bizonyos. De még röstelték megvallani. Ez alatt pedig Mariska haza ért.

Nemcsak az nap, de másnap is hiába hívták aztán játszani. Danika nagyon vakargatta a füle tövét.

— Nem jól volt... nem jól eszeltem ki... Játékban is becsületesnek és gyöngédnek köll lenni, hogy a játszó társnak sértődése ne essék... Hogy erre nem gondoltam! Most már mit csinálunk Mariska nélkül?

Nem tudom, mit csináltak. Remélem, Mariska nem lesz haragtartó s kibékül, ha meggyőződik, hogy Danikáék is tudják már, mi szabad és mi nem a játékban.

És szintén nagyot ugrott, de ugyancsak ijedten tapasztalt valami furcsát. Mintha kiásták volna alatta a földet, nem ért vissza, amikor gondolta, hogy érnie

kodott, nem tudta őket megfogni. Csak ment mindig a hangjok után, hol jobbra, hol balra — előre is, hátra is. Már sejtelve sem volt, milyen irányban és hol járnak.

náljuk, hogy kevés örömet okozhatunk, mert nincs oly édes illatunk, mint van annak a kedves ibolyának.

— Van ám, szólalt meg az ibolya. De mi haszna! Ugy el vagyunk itt rejtve, hogy senki sem vesz észre. Pedig csak akkor érne valamit az életünk, ha valakinek hasznára vagy örömére volnánk.

— Ne busuljatok, kedves kicsinyek, locsogta a patak. Jó szándékotok megvan; hátha mégis akad, aki hasznát látja.

Ebben nem is csalatkozott. Amint a nap magasabbra emelkedett, vidám beszéd és nevetés hangzott a mezőn. Egész csapat gyermek jött futkározva, kergetőzve, pillangó után kapkodva.

— Kössünk bokrétát, itt sok szép virág van, szólt egy kis leány.

És szedték bokrétába mind a szép vadvirágot. Jó szemök volt, meglátták a bokor alatt rejtőző ibolyácskát is, azt is leszakították. Ez pedig oda sugott a pataknak:

— Isten veled, kedves patak, többé nem látlak. Bokrétába kötnek, kedves kis leánykák öröme leszek. Nem viritottam ki hiába.

Mikor a gyermekek távoztak, a vadrózsa gúnyosan szólt:

— Hozzám nem birtak fölkapaszzkodni; de okosan is tették, hogy rólam nem akartak bimbót szakítani. Majd megemlegették volna, ha megszurom a tövisemmel a kezöket! Majd biz én másnak viritok!

— Megbánod, önző vadrózsa, megbánod, locsogta a patak. Aki magától nem érti és nem érzi, hogy rosszul él, ha csak magának él, azt keserű tapasztalás oktatja meg a jóra.

— De nem engem! Hozzám nem fér senki!

Ebben azonban csalódott. Az idő mult, a nyár végére járt, az ősz is bekövetkezett, készülni kellett a hosszú téli álmra. Ekkor egy napon valami borzasztó történt. Egy ember jött oda és fölkapaszzkodott a vadrózsa-hoz. Virágot nem kereshetett, mert az már rég nem volt. Hát mit akar? Mihamar iszonyodva tapasztalta a vadrózsa. Az a kegyetlen ember megragadta és gyökerestől kitépte! Borzasztó volt az a kin! Azt hitte, vége van, belehal. És azután elvitte őt az a szörnyű ember messzire a kedves pataktól, idegen helyre, beásta a földbe és ott hagyta.

Jött a tél a kegyetlen zuzmarájával s a kopasz vadrózsa-tő szinte szerette volna, ha agyonfagy, Csupa bánkódás, siralom volt az élete ezen az idegen helyen, elhagyottan. De mikor újra beköszönt a tavasz, mégis fölvidult kissé. Remélni kezdte, hogy majd csak itt is megélhet valahogy. Megeresztette gyökereit, rügyeit, szép ágai nőttek, egészen kizöldült. Már feledni kezdte régi szép hazáját s azt hitte, vége minden bajnak, mikor egy szép nyári napon megint ott termett az a borzasztó ember, még pedig egy rettenetes késsel.

— Ez szép tő, ebbe lehet oltani, mondá.

És irgalmatlanul lenyesegedte a vadrózsa galyait, alig hagyva meg egy pár csonka vastagabb ágat. Ilyen kinről, gyötrelmről sejtelve sem volt. De ez még nem volt elég. A kertész aztán fölhaso-gatta a megmaradt csonka ágakat és apró

a virá
toztak
zenget
nyira
meleg

M
mind,
futkos
dám?
gott le
amely
detten

hálás
tünk
elrend
mások
marad
tól ka
patak
ves b
ékesít
egyeb
tok a
váltak

mind
ték a

kiált

VADRÓZSA SORSA.

— Példázat. —

GYÖNYÖRŰ tavaszi reggel volt, az egész világ mosolygott, örvendett. A fák zöld lombbal pompáztak, a virágok tarka színekkel nyiltak, illatoztak a mezőn, méh döngicsélt, madár zengett, pillangó szállongott és mindannyira éltetően árasztá a fényes nap az ő meleg sugarait.

Mikor ilyen vidám és boldog volt mind, hát az a kis patakocska, mely amott futkosott, hogy ne lett volna szintén vidám? Az volt biz' ő, de sőt még ő csobogott legjobb kedvvel és ott a bokrok közt, amelyek alatt végig csörgedezett, élegetten mondogatá:

— Szép ez a világ, oh de szép! Mily hálásnak köll lennünk, hogy itt lehetünk benne! Milyen bölcsen van ez mind elrendezve, hogy egyik öröme van a másiknak. De rajta is vagyunk, hogy ne maradjunk adósok a jóért, amit egymástól kapunk. Az igaz, hogy én szegény kis patakocska keveset tehetek. Ezek a kedves bokrok, ezek a gyönyörű virágok fölékesítik partjaimat, de én nem tehetek egyebet, mint hogy egy kis nedvet juttatok a gyökeröknek. Remélem, ez is javukra válik. Szívesen adom.

Akik ott éltek a patakcsa partján, mind hallották ezt. A legtöbben helyeselték a beszédet.

— Igazad van, nagyon jól beszélsz.

De akadt olyan hang is, mely közbe kiáltott:

— Eh mit, együgyü fecsegés!

Egy kis füz, mely odahajlott a vizre, sugva mondá:

— Ne hallgass rá, kedves kis patak, szeretünk mi téged. Te olyan jó vagy, s én meg sem tudnék élni nélküled. Pedig én nem viszonzhatom jószágodat, mert én nagyon szegény, egyszerű füz vagyok.

— De azért megbecsül téged, aki megpihen árnyékodban, vékony, hajlékony ágaidból pedig ügyes holmikot fon. És te panasz nélkül türod, hogy levágják legszebb friss hajtásaidat, hogy vidám gyermekek furulyát faragjanak ágaidból. Minden évben újra kihajtasz, s forró nyári napon enyhe árnyékot borítsz reám is. Én bizony szeretlek, jó kis füz.

Távolabb, meglehetősen magas, szirtes helyen állt a vadrózsa. Nem volt olyan messze, hogy ne hallotta volna a kis patak csevegését.

— Hiábavalóság az mind, amit beszélsz, te szegény kis patak. Már ugyan micsoda gyönyörűség volna abban, hogy az emberek levagdadják az ágainkat? Én bizony igyekeztem, hogy olyan helyre jussak, ahol nem egykönnyen férnek hozzám, és töviseim is vannak, melyekkel megbüntettem azt, aki hozzám mer nyulni.

— De akkor nem is vagy senkinek igazán öröme.

— Elég az, ha magamnak vagyok.

— Ejnye, hát így biz' én csalódtam! Szólt a patak. Pedig azt hittem, hogy az ilyen virágféle is azt szereti, ha örömet okoz valakinek.

Erre sok vékony hangocska szólalt meg a földről:

— Igazad is van, szólt a harangvirágocska. Mi harangvirágok csak azt saj-

rügyeket oltott bele, aztán erősen bekötözte.

Csupa seb volt a szegény vadrózsa-tő. Azt hitte, bele kell halnia. Sohajtva gondolt arra, mit mondott a kis patak.

— Oh, azok a kedves szelid virágok mennyivel jobban jártak, akik engedték, hogy kedves gyermekek letépjék és örömet találjanak bennök! Engem mily kegyetlenül büntetnek!

De a büntetés sokszor a jónak eszköze. A kertész tudta, mit csinál. A vadrózsa lassan-lassan azt vette észre, hogy a beléje oltott rügyek kihajtanak, szép ágakká nőnek, bimbót teremnek s olyan gyönyörű virág nyílik rajtuk, amilyen soha sem volt a vadrózsa-tőn. S jöttek az emberek, megcsodálták s örvendve szakítottak egy-egy rózsát.

És a vadrózsa-tő nem sajnálta, sőt örült neki.

— Nem szenvedtem hiába! A fájdalom, szenvedés megneemesített, most már öröme, hasznára vagyok én is másoknak. Kedves szellő, ha a patakhoz érsz, mondd neki, hogy még élek és most már nem a vad, hanem szelid rózsza vagyok, akit csuf önzéséből kemény szenvedés vezetett ki.

A MEGTALÁLT VICZA.

JAJ, a Viczám hová lett?
Sehol nem lelem!
Főlkutattam száz helyet —
Már nem keresem.

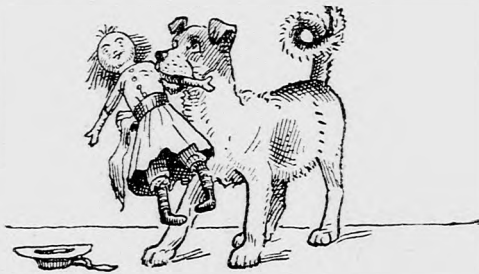
A ház népe, mind a hány,
Jó szívvél teli:
Mindent össze-vissza hány,
De meg nem leli.

Ő is, a kis fa-lovag,
A játék-husár,
Szerte nyargal, kutatgat —
Vicját nem talál.

Sem pinczében, sem tetőn
Nincs neki nyoma —
Ó Istenem Teremtőm,
Hova lett, hova?

Már reményem elfogyott...
Hát ni!.. biz' úgy ám —
A szájában hozza ott
Hű Morczos kutyám!

Bal karjánál emelé,
Kóczos lett szegény;
De hát végre meglelé —
Morczos a legény!

AZ ELVESZETT ÓRA.

— Kicsi beszélyke. —

IRÉNKE, mi a baj már megint? Miért áll a szád olyan nagyon pityergősre? Kérdé gunyos hangon Emil a hugocskájától.

— Hogy ne... mikor az a szomszédék Lin-

kája olyan csúnyán bánt velem... Itt álltam a kapuban a szép virággal, hát egyszerre csak itt terem előttem és — oda a virágot!

— Hát miért adtad oda neki?

— Nem adtam... de elvette.

— Jaj te élnetetlen! Hát mért engedted?

— Hiszen nem engedtem volna, de mikor ő sokkal erősebb... mit tehettem?

— Akkor hát lettél volna szemesebb, vigyáztál volna, hogy meg ne lássa. Ugy kell! Mért nem tudsz vigyázni és mit ijedsz meg mindjárt? Hanem persze, ti leányok olyan ügyetlenek vagytok!

Ilyen vigasztalásra aztán a kis Irénke majd hogy igazán sirva nem fakadt. De szerencsére éppen közel volt az apa is, aki hamar rendbe hozta a dolgot.

— Nem olyan nagy baj az no, kis leányom! Majd találsz a kertben szebb

virágot. Te pedig Emil, ne csufondároskodjál olyan könnyen, mert ki tudja, te milyen ügyes és vitéz lettél volna az ő helyén.

— Én? Én, kedves apám? De iszen, majd megmutatnám én!

— Jól van no, elhiszem. Azt kívánom is, hogy a fiam bátor legyen, és ha valami bajba jut, hamar feltalálja magát.

— Ugy is lesz az mindig! Én nem ijedek meg a pajtásaimtól.

A kis Irénke nagy tisztelettel bámult hatalmas testvérbátyjára, aki büszkén állt az udvar közepén. Biz azon már mesziről is meglátszott az ügyesség és bátorság.

Csak azt szeretete volna Irénke, ha őt nem boszantja annyit. Mert most már vége-hossza nem volt annak, hogy

Emil mindig gunyolódott a kis leánykával, akinek a kezéből ki lehet venni akármit.

Harmadnapra azonban egyik is, másik is elfelejtette ezt a kis esetet, mert kellemes kirándulásra készültek. Ki az erdőbe, majálisra! Ott találkoznak majd ismerősökkel, vidáman töltik a napot.

Mikor kiértek az erdőbe a megjelölt tisztás helyre, már voltak ott többen, de még vártak másokat is. Öregek, fiatalok, gyermekek vígan sétálgattak, dalolgattak, heverésztek a fűvön, rakták a tüzet, a fiuk föl-fölmásztak a fákra, az öregebbek pedig fölkerestek egy-egy szép helyet, honnan kilátás nyílt a hegység alatt elterülő völgyre.

Emil jó ideig nem is látta az apját s mikor ismét össze kerültek, azt vette észre, hogy az apa kissé boszus és nagyon kutatgat a zsebeiben, mint aki attól tart, hogy elvesztett valamit.

— Már csakugyan elvesztettem...

— Mit, kedves apa?

— Az órámat.

— Akkor hát keressük.

— Igen ám, csak hogy az nem olyan könnyű. Sok felé járkáltam és sokszor kikihúztam... bizonyosan rosszul tettem vissza. Nem a zsebembe csuszott, hanem a földre, s a puha gyepen nem hallatszott a koppanása. Pedig olyan drága óra! Már mégis csak keressük egy kicsit. Én majd erre jobbra megyek, te pedig keresd amott azokon a nagy fákon túl... ott sűrű bokros helyet fogsz látni, amellet haladtam el s jól emlékszem, hogy ott is éppen néztem, hány az óra.

Az a hely, melyre az apa mutatott, jó messze volt; de Emil szaporán futott, s mihamar eltűnt a sűrűségben, aztán eljutott a bokrokhoz. Figyelmesen nézegetve, lassan ment előre s alig pár perc múlva nagy örömmel kiáltott fel:

— Itt van! Megvan!

Csakugyan, ott feküdt az óra, még pedig úgy, hogy bajos is lett volna észre

nem venni. Emil fölvette s megindult vele. De néhány lépésnyire megállt. Hiszen nem baj, ha egy kicsikét később adja is át. Váltig szerette annak a szép órának a belsejét nézegetni, csak hogy eddig nem igen kapta soha a kezébe. Most a kezében van, nem is látja senki. Felnyithatja, nézegetheti.

Meg is tette és egészen elmerült a sok apró kerék nézésébe. Annál inkább össze rezzent, mikor egyszerre csak a vállára ütött valaki s egy kemény hang rárivált:

— Hát te ficzko kitől loptad el ezt az órát?

Egy erős, izmos ember állt ott. Emil hamarjában úgy megijedt, hogy csak hebegni tudott:

— Ez... ez az óra...

— Ez az óra nem a tied, az bizonyos. Ide vele!

— De kérem... ez az én...

— Micsoda? Még ellenkezni mersz?

Az idegen elkapta az órát s jobbját ütésre emelte. Amilyen hatalmas ökle volt, akár agyon is üthette volna Emilt. A megrémült fiu tehát hüledezve hallgatott s nézte, amint az idegen odább megy. Pár lépésnyire egy fölnyergelt ló állt, arra pattant fel az idegen s elvágatott.

Emil pedig sirva fakadt és sokáig mozdulni sem tudott. Megtalálta az órát és mégis oda van! De hát most már mit tehet? Nagy busan vissza kullogott a társasághoz és szerette volna, ha nem is találkozik mindjárt az apával. De ezt hiába kívánta, mert apja már ott volt. És ott volt az az óra-rabló idegen is és amint Emilt megpillantották, az egész társaság

jóked
mul,
kezeb
azonb
nevet

elvet
maga
igazi
könn
nem
vagy
ijeds
valak
órát?

napja
mind
haso
kel
Irénl
fures
még

hogy
Emil
fogor
kedni
azon
bátor
jövör
a bes

be! -
a sze
jást

jókedvűen kaczagott. Emil zavartan bámult, kivált mikor az órát már az apa kezében látta. Az idegen pedig, akit azonban éppen csak Emil nem ismert, nevetve mondá:

— Csakugyan! Ez az a vitéz, akitől elvettem. No, nem igen vitézül viselked magad, kis öcsém! Szerencse, hogy nem igazi idegen került oda, mert ugyancsak könnyen jutott volna zsákmányhoz. Mért nem mondtad mindjárt, hogy az apád fia vagy? — és ha tudod, hogy könnyen megijedsz, mért nem vigyáztál, nem jár-e valaki közel, aki elveheti tőled a drága órát?

Emilnek nagyon el volt rontva a napja, kivált mert Irénke is hallotta mindezt, és mert azok a szavak nagyon hasonlítottak bizonyos szavakhoz, melyekkel ő nagy hetvenkedve harmadnapja Irénkét gunyolta. Az apa pedig olyan furcsán mosolygott, mintha tudott volna még valamit, de nem mondja meg.

— Azt hiszem, előre kicsinálták, hogy megfogjanak, dörögte magában Emil. És meg is fogtak, az a baj. Nem is fogom többé csufolni Irénkét... hetvenkedni sem fogok... de azon rajta leszek, hogy a bátorságom és ügyességem jövőre jobban megfeleljen a beszédemnek.

A MENTŐ.

— SEGÍTSÉG! Egy fiú belefűl a vízbe! — kiabálják ijedten.

»Egy fiú belefűl a vízbe!« — hallja a szegény ember, aki az utcza sarkán tojást és gyümölcsöt árul.

Egy perczig sem haboz. Nem bánja, ha minden gyümölcsét elcsenik is a gyermekök s tojásai közé szamarat kergetnek tánczolni. Gondolkodás nélkül bele veti magát a folyóba, az egyetlen rajtavaló ruháját sem sajnálja. Oh, csak azt a szegény fuldokló fiút birja kimenteni!

A nemes lelkű, elszánt ember sietséggel úszott a fiú után s szerencsésen meg is ragadta az elmerülő gyermek gyöngé testét. A derék férfit koczkáztatta saját életét, hogy az örvényen keresztül a kis fiút partra tegye.

S az Isten meghallgatta a jó ember fohászatát: a mentés munkája sikerült, a fiút a szegény gyümölcs- és tojásáros szerencsésen partra tette. A jó, a hatalmas Isten e jó tettét rögtön meg is jutalmazá. Mert amint a fiucskát a parton letette s megnézte: egy sikollyal ráborult, elhalmozta csókjaival s addig dédelgette, szóltgatta, míg magához nem tért!

Édes volt jutalma a jótettért, mert a megmentett kis fiú a saját fia volt.

JANSZA PAULA.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 17-dik számában közölt találós mesék megfejtése:

Visszafelé a két mondat épen úgy olvasható.

Helyesen fejtették meg: Váczy Annika és Mariska, Desseswffy Antal, Máday Andor és Pista, Kábdebo Janesi, Sigray Antal, Visontai Ilonka, Schossberger L. Giduska, Holzwarth Ferike és Jenő, Voigt Fanny, Dini, Jolán és Matild, Jászffy Blanca, Goldfinger Emma és Irénke, Mitteregger Miczi és Andor, Schöpkes Mariska, Stand Hedvig, Ninger Aranka, Mandel Jenő, Geczó Annuska, Tóth Elemér, Strakovic Malvine és Aranka, Bernáth Emil és Dezső, Schaffner Mariska és Gézuska, Nagy Zsigmond (nem illik az irást beporozni. F. b.) Messer Rudolf, Kuzma Lujza, Ráth Aranka, Herzl Ilma, Beck Irén és Sári, Nagy Mariska, Mezei Marianne és Ilma, Pintér Rózsika, Feleki Flora és Józsi, Pollák Olga és Ilona, Unger Ferencz és Lajos, Gschwindt Ernő, Schlesinger Bódog,

Posztóczky Margit, Lövinger Fanny és Lenke, Máder testvérek, Neuberger Josefina, Schlichter Emma, Vilma és Misi, Molnár Adèle, Kiss Albert, Prettenhoffer Pistike, Lisznai Adèle, Redlich Kornél, Jantsovits Emil, Blau Jolán, Grosz Miklós és Sándor, Csabay Magda, Weisz László és Miklós, Székely Katinka, Müller Katicza, Czárán Zoltán és János, Koritschóner Margit, Keleti Irén, Hermine és Jenő, Altmann Pista (részből), Veress Irma, Balkányi Kálmán, Pollák Alfréd, Csepregy Ferencz, Heimbach Irénke.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 17-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Tüzijáték.

Helyesen fejtették meg: Mezei Marianne és Ilma, Nagy Mariska, Feleki Flora és Józsi, Neuberger Josefina, Lövinger Fanny és Lenke, Váczy Annika és Mariska, Jantsovits Emil, Pintér Rózsika, Unger Ferencz és Lajos, Gschwindt Ernő, Máday Andor és Pista, Redlich Kornél, Kiss Albert, Prettenhoffer Pistike, Schlesinger Bódog, Máder testvérek, Pollák Olga és Ilona, Visontai Ilonka, Sigray Antal, Goldfinger Emma és Irénke, Posztóczky Margit, Schlichter Emma, Vilma és Misi, Molnár Adèle, Kábdebó Jancsi, Lisznai Adèle, Dessewffy Antal, Voigt Fanny, Dini, Jolán és Matild, Jászffy Blanca, Schossberger L. Giduska, Kuzma Lujza, Holzwarth Ferike és Jenő, Mitteregger Miczi és Andor, Beck Irén és Sári, Ráth Aranka és Béla, Herzl Ilma, Messer Rudolf, Csathó Kálmán, Nagyperkátai zárdanövendékek, Vincze Alice és Margit, Széll Marianne, Finitzer Gizella, Beckert Ilka, Nelky Paula, Láner Kornél, Lányi Alexa, Guáry Malvine, Ruznyák Böske, Singer Károly, Bartal Aurél, Schöpkes Mariska, Losonczy Margit, és Edin (?), Nedeczky Dora, Szendrő és Loránt, Huszár Tibor, Oltai Bella és Károly, Salamin Andor, Czárán Zoltán és János, Altmann Pista, Müller Katicza, Székely Katinka, Csabay Magda, Grosz Miklós és Sándor, Weisz László és Miklós, Blau Jolán, Koritschóner Margit, Takáts Pista, Heimbach Irénke, Reinitz Béla, Csepregy Ferencz.

A »Kis Lap« XXXVIII. kötetének 16-dik számában közölt kusza mondat megfejtését utólag még beküldték: Keleti Irén, Hermine és Jenő, Koritschóner Margit, Czárán Zoltán és János, Popper Árpád.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Hankó Bálint. Petőfi néhány költeményét nem Győry Vilmos, de Öman Viktor Emá-

nuel fordította le svéd nyelvre. A mi elhunyt jelesünk svédéből *magyarra* fordított számos jeles költeményt. Ilyen a Tegnér Ézsásás, kiváló svéd költőnek »Frithjof« című hősi éneke, melyben mind fölleljük az eredetinek báját és zöngelmét. Kevés jobb fordítással dicsekedhetik a magyar irodalom. — **Tóth Elemér.** A rejtvény 3. és 4. sorát nagyon könnyen vetted: a vadászathoz nem csak agár szükséges. Ez is csak nyulvadászathoz. De vadászunk nyulra puskával is, kopó segítségével. A »Dóri« név közös: van fiú is Dóri. De ezt a nem magyaros névrövidítést nem szívesen látom. Ily értelemben igazítsd ki rejtvényedet s küldjed be újra. Az agarat találóbban jellemezd. Utolsó üzenetemre mikor kapom a választ? — **Lafranko József.** A fecskéről készített művecskéd a korábbihoz képest már haladást mutat, de a közölhetőség mértékét nem érte még el. »Minden nap« nem gyönyörködhetünk a fecskében, mert télen bizony hasztalan keresnők; a fióka nem »pelyhesen« buvik ki a tojás-kából, mert merőben meztelen az istenadta olyankor. »Nagy sötét szeme« sincs. Ezeket a részleteket gondosan köll megfigyelni, mert csak a hűség ad becseset az ilyen munkának. A rejtvény már jobban sikerült s ezt közölném is, ha a »József«-ben levő o betűt alkalmazni lehetne az »oláh« szóban. De itt az o nem ó, és ez hiba. Ha segíthetsz rajta, lássam újra. — **Ballassa Berta.** A megoldást szívesen veszem, de azért senkit sem rovik meg azért, ha be nem küldötte. Ismételve mondtam már, hogy ez jogotok, de nem kötelességtek. — **Kuzma Lujza.** Lesz még pályázat, melynek kidolgozására a nyári szünetet szántam. Akkor azután te is jelentkezzél a versenyzők soraiban. Felgyógyulásodnak örvendek. — **Nelky Paula.** *Dorina, Ida, Irén és Klára* néniknek szóló üdvözlétedet e helyütt juttatom tudomásukra. Látszik, hogy figyelmes és hálás olvasó vagy. — **Herzl Ilma.** Kedves levelkéd örömömre szolgált. Jövőre, ha meglátsz, bizalommal közeledjél felém. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

H. S. tépett szélű levelét, S. G. kusza írásu, poczás lev. lapját nem veszem tekintetbe. F. b.

Jótekonyság.

A szünidei gyermektelep javára adakoztak: Herzl Ilma 1 frt, Hegedűs Rózsika 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.